

Árnyék és cigaretta

Erdős Attila

A kertben

(c) 2022

Mint rettegő vad
figyel minden itt,
nehogy véletlen
csatát nyerjen a hit.

Mint értetlen gyermek
úgy álmodik a csorda
egy sem hiszi,
egy sem tudja.

Ha a vad szabadul,
minden csontja fél
Reszket és lapul
arcán könny a vér.

Ellenszegül dacolva
Mint szűkölkő állat
Ha sarokba szorítottan
Elveszt minden szálát

Öntudatra ébred
a kígyó is
Az ördög arcát
Festi éppen itt

De hiába minden
Sziszegő szó
A gonosz arcán
Úszó sárgolyó.

Tűz fényében
Ébred a tucat
Árul és tagad
Megjöttek a vadak.

A kilincs

(c) 2005

A kilincs -
türelmes anyag.
Ragaszkodása túl az emberén -
ajtóhoz tapad.

A kilincs -
gyötrelme a forgalom.
Munkájában fáradó,
csúszik langyos olajon.

A kilincs -
magányos szerkezet
Ha a hely üres,
s nem kap egy kezet.

Barátja minden ajtó.
Ha megharagszik,
már nem nyitható.

Halált hozó a kopása.
Ha a szobádon élt, hát -
ott maradsz Te bezárva.

Álom

(c) 2010, Erdos

Olcsó karóra
görnyedt test
álom
sötét kert
fák,
ágakon félelmek
virágaik a kétségek;
ébredés hirtelensége;
felszólítás leszállásra;
végre.

Miénk

(c) 2020

Hideg telünk volt
- és tényleg -
soha nem volt
egy évszak sem
ennyire a miénk.

Árnyékom

(c) 2020

Önarcképem festem
illegális helyre.
Majdnem egész testem,
kerül majd rossz helyre.

Hideg kabátban,
az árnyékomban
rám olvassa magát
az összes tévedésem.

Bűn

(c) 2016, Erdos

Csábítóbb az alma, mint a kígyó
a meztelenség immár több kiló.
E nehezedés embert ér,
az éden közepén vasbeton az ér.
Ott vitorlázik mélytengeri álmunk.

Cigiszünet

(c) 2022 Erdos

Kint, a kertben a bőr, mint rongy omlik a földre,
kétségek fűszálaira rogyva takarja el arcom homlokát.
Még a rigó is kirtizálja a létet, ennyi borúval a fejben.
Mennyi kétely fog nyakon és enged el amint halad a torkon a füst,
mit halucinogén állapotában fújok az űrbe.
Utolsó lehelet a bűnben - ha végleg elég - kérek még egyet.
Csontjaimra lelek, majd ha belépek a házba,
épüljön lassan a váz, az érzet.
Mint betévedt légy kering majd ott
a szoba sarkából a lusta szeretet.

Csillagok

(c) 2019

Az ágyon ülök
a múlt tüskéivel
Unalom túli életem
minden tévhitével.

Karon fog a fájdalom
- rángat - és a csillagok,
olyan közel tolongnak,
hogy majd' meghalok.

Démon

(c) 2021

Már vasárnap is csütörtököt mondok,
így volt ez életem során.
A szobám falán az összes manó konok,
kérdézetik, mi lesz ezután?

Tudom, hogy csak belőlem vannak,
kopott lelkiismeret gyanánt.
Mindig csak igazat akarnak
s nem is küzdök már igazán.

Néha utánam mernek jönni,
mint hűséges árnyék az utcán.
Ilyenkor sietni kezdek, majd futni
saját árnyékom után.

Néha pedig ordítani tudnék:
maradjanak otthon a falon!
Nem kell többé tükör, sem árnyék
s ott állnék minden nap a hídon.

Nyilván soha nem ugornék,
mert előttük gátlásos vagyok.
Nevetnek, mert ez bizonyíték,
hogy az Úrnak csak a vicce vagyok.

Az én egyedüllétem

(c) 2009

Előzékeny árnyékomban
az összes álmom
magányban ér.
Majd ajtót csuk mögöttem
az egyedüllét.

Engedem

(c) 2021

Amit Te nem, én engedem,
kicsinyes játék életünk,
mert amit éltetsz én temetem,
így látszik minden előttünk.

Többé nem mondom - ez tüntetés:
amit hallani akarsz.
Többé nem mondod - ez büntetés:
hogya újra betakarsz.

Nem mondom, mégis szeretlek,
de ezen a nyelven nem tudok.
Nem tudom, mégis engedek,
szeretni csak így tudok.

Szeretlek így engedem,
engedem így szeretlek.
Ki teszi meg helyettem,
amit én soha sem teszek?

Feltámadás

(c) 2019

Kivirágzik a kín a fán
kifordul a Világ,
feszülő erek nyakán;
minden Érte kiált.

Következő két nap csöndjében ívik
Sátán mélytengeri horgásza.
A tizenkettő mégsem bízik;
embernek nincs olyan tudása.

Harmadik, s hajnalik
pusztul a hal a mélyben
s egy sem lát logikát
az ébredésben.

Itt vagyok, Anyám

(c) 2022 Erdos

Anyu, itt vagyok.
Már nem lélegzel,
nem hallod.
Mégis mondom:
itt vagyok.

Mióta elmentél,
valami megfagyott.
Most múlik a tél,
bújnak elő a vallomások
mondják: mi vagyok.

Anyu, itt vagyok.
Már nem bírom,
szét vagyok.
Ezért mondom:
Itt vagyok.

Felolvadtak az önvádak,
hogy akkor,
cserbenhagytalak.
Ezért színt vallok,
így hát; itt vagyok.

Anyu, itt vagyok.
Minden szó elfogyott.
Anyu, ha meghalok,
nyújtsd a kezed,
mert itt vagyok!

Jövő-kígyó menedék

(c) 2007

Nézz a Holdba
külön poklot jár az óra.
A múltba leskelődöm vissza
jelenben élet-poharam
egy kiivott oázis.
Szemem a Napban
tágul majd lobban
óriáskígyóként a **jövő**
szorítja torkom halkan.
Ki lenne az, ki felnevelné
azt a kínos fekélyt
s a végén leverné
mely ökölnagyságban lohad
érthetetlen, negatív-szerelemmé.
Ragaszkodik
Kóstol.
Forr.
Kínozza ezt az ember-állatot.
Magam, s magad,
ordítsd el magad!
Ne fojtsd el!
Kiabálj!
Bele a budapesti éjbe
bele, a egekbe az elfojtott haragod
bele, a saját kígyóketrecedbe
bele, a tudat-hasadékodba
bele, bele, bele!
Mígnem azt nem hallod
elég, amíg mélyről nem jön
fölháborított kiabáló állat
egy **jövő-kígyó** menedékből.

Kéne

(c) 2021 Erdős

Aludni kéne, de nem tudok,
bennakadnak a tegnapok,
A csend is valamit kiabál
TV-zajban hallucinál.

Kérdések

(c) 2010, Erdos

Ébredésünk előtt vagy után vagyunk online,
s mennyire fáj az offline?
Kérdéseket teszünk fel, csak mert látunk egy választ?
Vagy csak kíváncsiak vagyunk, mert nem értjük?
Vágyódás van bennünk, valami ismeretlen felé.
Ha nem kérdezünk, nincs válasz,
s e közöny szül ateistákat?
Valóban azok lennének,
s csak milliónyi atom mozgat?
Körülöttünk minden kitalált,
s csak precíz, mérnöki munka a Világ?
A kozmoszban csak apró dinamó a Föld,
mely felületén ezer civilizáció vegyül?
A kezdet okát még fel sem fogtuk,
s valóban a vég a mi válaszadónk?
Kérdések nélkül hitünk nem ér semmit.
A forrás, csak akkor létezik, ha keressük,
s kegyelem az, ha ezt jó helyen tesszük.

Kifosztottan

(c) Erdos, 2008

Város zajában alszik a csend
értékfosztott utcákon teng-leng
divattól ittas falka,
a jó mód minden szavát ugatja.
Ami lényegtelen, az ámitó,
s ami igaz, ködben tűnik el.
Bulvár az "Isten"
manipulált minden
s csak délibábnak néznek.

Kozmikus, vagy komikus

(c) Erdos 2017

Váratlan gondolatok jönnek
mise-ücsörgés közben.
Mind lassan bölintják fejemet
szép, vagy sivár gyermek-émlékben.

Ennyi év, ezer tett
hasznos voltam, hasztalan.
Súlyos alap felett
vádolom meg önmagam.

Szerelem morzsa porlik,
mit fújt a szél az oldalhajón
Tűz-oxigén viszonyához hasonlít
minden benső gondolatom.

Eddig kozmikus bolygótlan voltam,
most már viszont ez komikus.
Saját kis naprendszeremben
ezer bolygó hever a keblemen.

Levél

(c) 2020

Levelet írok
a mindenek felett
bocsánatért sírok
hozzád térdelek.

Levélben írom
mindent engedek
amilyen vagy,
úgy szeretlek.

Levelet írok
a mindenek felett
bocsánatért sírok
hozzád térdelek.

Levélben írnám,
minden vétkeimet,
a fiókban tartom,
senki ne lássa meg.

Levelet írok
a mindenek felett
bocsánatért sírok
hozzád térdelek.

Fiókomban káosz
minden egy helyen,
rendezetlenül,
Minden tévhiitem.

Levelet írok
a mindenek felett
bocsánatért sírok
hozzád térdelek.

Már vártalak

(c) 2015, Erdos

Már vártalak, hogy megmutassam
súlyos magányom.
Már vártalak, hogy érted adjam
e kedves álmom.

Már vártalak,
Hogy kezem úrét nyújtsam.
Már vártalak,
Hogy benne a jövőd mutassam.

Már vártalak,
Mert önző az egyedül.
Már vártalak,
hogy életem fogadd életül.

Megváltás

(c) 1998

Magányos gyertyának
öltözött az éjjel,
véres tükör orcája.
Ő már tudta mi lesz reggel.

Nem könnyű

(c) 2021, Erdos

Nem könnyű háromlevelű lóherék között.
Nem könnyű ember lenni az emberek közt.
Nem könnyű palackba érmét dobni,
nem könnyű koldusok között koldus lenni.

Nem könnyű romlott földben magról kelni,
Nem könnyű sebzetten szárra kelni.
Nem könnyű magasságokat jól elérni.
Nem könnyű ott szép termés lenni.

Kedvemben

(c) 2021

Kedvemben vagyok
ami egy város itt.
Az egyedülben fázva
várok rád kicsit.

A pályaudvar nihil,
a reptér is üres.
Autóút sincsen
s gyalog sem jöhetsz.

A hónapok is unják
egymás leheletét,
így csak a tél ami
újra visszatért.

Randizni hívom
kit nem ismerek.
Magam találom
a szerelem helyett.

Fogadkozom majd,
ígérem jó leszek!
Isten látja csak
hogy bocsátok meg.

A függőségekkel
csalom meg magam.
Bevallom azt is,
megint én voltam.

Minden öncél, érdek
a szerelem is az.
Szóljon ki talál
a kedvemből kiutat.

Senki sem szól semmit,
minden tök süket,
megszoktam már azt is,
amit nem lehet.

Pipacs

(c) 2007, Erdos

Kinyílt a pipacs
lábnyom éri a földet.
Mosolyogsz, ni csak:
lecsöppent a könnyed.

Drága e Föld, ahol lépsz
kemény és puha.
egy szálat csak letépsz,
hol lábad nyoma.

Illatok adják álmos kedved,
a talaj is alszik lábad alatt
sós könnyednek mégis
örvend a pipacs.

Rozsdás kampó

(c) 2005

Nem vagyok öntapadó akasztó,
s Te sem vagy csupasz csempe,
Inkább leszek rozsdás kampó
ráhegesztve a vaskerítésedre.

Vas torony

(c) 2011

Vas torony, hideg álom
bomba van a kislányon.
Piros gombon ujj remeg
Manipulált elme ez.

Kasztok, elmék, vallások
még üresek a padlások.
Nyílt repesz, nyílt sebek
bevarrni már nem lehet.

Véletlenül

(c) 2020

Mi lesz majd a kövekkel,
a sérthetetlenekkel?
Súrolják majd önmaguk
Egyedül.

Mi lesz majd a sörökkel
a penészes hűtőkben?
Kortyolják majd magukat.
Részegen.

Mi lesz a fácánnal,
hidegen hagyott puskákkal?
Az élve hagyottal,
ha halni kell?

Mi lesz, ha a véletlenről,
kiderül, hogy nincsen?
Már látom is, hogyan
koldul.

Mi lesz majd a halállal,
az utolsó dalommal?
Ha nem is olyan véletlenül
jön.

Visszatekintés

(c) 2021

Egy év, ezer tett
Hasznos voltam, hasztalan -
súlyos alap felett
vádoltam meg önmagam.